

ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ ΤΩΝ ΡΩΣΣΩΝ

ΑΝΤΙΜΠΟΛΣΕΒΙΚΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

(Μεταφρασμένα από το Παρισινό περιοδικό «CANDIDE»)

ΕΙΝ' αναρίθμητα τὰ ανέκδοτα πού κυκλοφοροῦν στή σοβιετική Ρωσία, μεταξύ τῶν ἑκατομμυρίων δυσανεστημένων, ἐναντίον τοῦ κομμουνισμοῦ καὶ τῶν ἀρχηγῶν του. Μερικά ἀπ' αὐτά, τὰ πιὸ νόστιμα, σᾶς τὰ μεταφράζουμε παρακάτω:

— Ένας γιατρός, ἕνας μηχανικός κι' ἕνας κομμουνιστής, συζητοῦν σχετικῶς μὲ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ... Θεοῦ.

— Ὁ Θεὸς εἶνε γιατρός, λέει ὁ πρῶτος, γιατί ἀλλοιῶς δὲν θὰ μπορούσε νὰ θγάλη τὴν πλευρὰ τοῦ Ἀδάμ καὶ νὰ φτιάξη τὴν Εὔα.

— Ὁ Θεὸς εἶνε μηχανικός, λέει ὁ δεύτερος, γιατί ἀλλοιῶς δὲν θὰ μπορούσε νὰ φτιάξη ἀπὸ τὸ χάος τὸν κόσμο.

— Ὁ Θεὸς εἶνε κομμουνιστής, λέει τέλος ὁ τρίτος, γιατί ἀλλοιῶς δὲν θὰ μπορούσε νὰ δημιουργήσει τό... χάος!

* * *

Ὁ ἀρχιμπολσεβίκος Καλίνιν κουβέντιαζε μιὰ μέρα μὲ κάποιον χωρικό καὶ, ἐπειδὴ ἐωρταζόταν τότε ἡ δεκαετηρίς τῆς μπολσεβίκικῆς ἐπαναστάσεως, τὸν ρώτησε τίς ἐντυπώσεις του ἀπ' αὐτή.

— Χμ! Ἀπάντησε ὁ πονηρὸς μουζίκος. Πρὶν ἀπὸ τὴν ἐπανάσταση εἶχα δυὸ κοστούμια, ἕνα γιὰ τίς καθημερινές κι' ἕνα γιὰ τίς Κυριακές. Τώρα, ἐπειτα ἀπὸ δέκα χρόνια, δὲν ἔχω παρά ἕνα κοστούμι...

— Λιγάκι ὑπομονή! λέει ὁ Καλίνιν. Κι' ὁ κόσμος, θλέπει, δὲν ἐγίνε μέσα σὲ μὲν ἄ μέρα. Ἐξ ἄλλου, ὑπάρχουν χώρες ὅπου οἱ ἄνθρωποι εἶνε ἐντελῶς γυμνοί...

— Ἀ! διακόπτει ὁ ἐξυπνὸς μουζίκος. Χωρὶς ἄλλο αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι θὰ ἐορτάζουν τὴν εἰκοσιετηρίδα τῆς κομμουνιστικῆς τους ἐπαναστάσεως...

* * *

Ὅταν ἐφαρμόστηκε τὸ πρῶτο πενταετὲς σχέδιο, ἐξαφανίστηκαν ἀπὸ τὰ καταστήματα τῆς Ρωσίας ὅλα τὰ ἐμπορεύματα καὶ πρὸ πάντων τὰ ἐνδύματα. Σχετικὸ μὲ τὴν κατάσταση πού δημιουργήθηκε τότε εἶνε καὶ τὸ παρακάτω ἀνέκδοτο:

Στὸ σχολεῖο, ὁ δάσκαλος κάνει τὸ μάθημά του καὶ λέει:

— Ὁ πρωτόγονος ἄνθρωπος ζοῦσε μέσα σὲ σπήλαια, δὲν ντυνόταν!

Κι' ἕνας μαθητὴς τὸν διακόπτει:

— Ὄστε κ' οἱ πρωτόγονοι ἄνθρωποι εἶχαν πενταετὲς σχέδιο!

* * *

Νὰ τώρα ἕνα ἀνέκδοτο πού δείχνει — κατὰ τὸν Γάλλο ἐνεκδοτογράφου — ὅλο τὸ μῖσος, τὸ ὁποῖο προκαλεῖ στοὺς μουζίκους τὸ μπολσεβίκικό καθεστῶς.

Ένας μουζίκος βλέπει γιὰ πρώτη φορὰ ἕνα μηχανήμα ἀσυρμάτου καὶ ζητάει σχετικῶς πληροφορίες. Τοῦ ἐξηγοῦν τότε πὼς ὅ,τι κι' ἂν πῆ κανεὶς μπροστὰ στοῦ μικρόφωνο τοῦ μηχανήματος θ' ἀκουστῆ ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο.

— Ὄστε, ρωτᾶει ὁ χωρικός, ἂν πῶ κι' ἐγὼ δυὸ-τρεις λέξεις μπροστὰ σ' αὐτὸ τὸ μικρόφωνο, θὰ τίς ἀκούσουν σ' ὅλες τίς χώρες τῆς γῆς;

— Ναι, τοῦ ἀπαντοῦν. Μὰ πὲς μόνο δυὸ-τρεις λέξεις...

Τότε ὁ χωρικός προχωρεῖ πρὸς τὸ μικρόφωνο καὶ φωνάζει μὲ ὄλη τὴ δύναμη τῆς φωνῆς του:

— Βοήθεια! Σῶστε μας!

* * *

Ὅταν πέθανε ὁ Λένιν, ἕνας ρήτωρ τὸν ἐξεθείαζε σὲ μιὰ συγκέντρωση, λέγοντας:

— Ὁ Λένιν πέθανε, μὰ τὸ ἔργο του μένει ζωντανό.

Μὰ κάποιος ἀκροατὴς τὸν διακόπτει:

— Τί κρίμα νὰ μὴ συμβῆ τὸ ἀντίθετο!...

* * *

Τὰ μέλη ἑνὸς τοπικοῦ κι' ἀπομακρυσμένου σοβιετ δὲν καταλαβαίνουν τίποτε ἀπὸ τὸ πενταετὲς σχέδιο καὶ ζητοῦν ἀπὸ τὸν γραμματέα τους νὰ τοὺς δώση μιὰ ἐξήγησι ἀπλή καὶ καθαρή. Μὰ κι' ὁ γραμματεὺς ἐν ξέρει περισσότερα κι' ἀποφασίζει καὶ πηγαίνει στὴ Μόσχα, ὅπου ρωτᾶει τὸν ἴδιο τὸν Στάλιν.

— Βλέπετε, τοῦ ἀπαντᾶει ὁ Στάλιν κυττάζοντας ἀπὸ ἕνα πα-

ρόθυρο τοῦ Κρεμλίνου, αὐτὸ τὸ αὐτοκίνητο πού περνᾶει ἀπὸ τὴν Ἐρυθρὰ πλατεία; Σήμερα, περνᾶει ἕνα κάθε πέντε λεπτά... Μετὰ τὴν ἐφαρμογὴ τοῦ πενταετοῦς σχεδίου, θὰ περνᾶνε πέντε κάθε λεπτό... Αὐτὸ εἶνε τὸ πενταετὲς σχέδιο.

Ὁ γραμματεὺς, πληροφορημένος πεῖα, ξαναγυρίζει στὴν ἐπαρχία του κι' ἐκεῖ συγκαλεῖ τὸ σοβιετ. Μὰ ἐπειδὴ σ' αὐτὸ τὸ μέρος δὲν ὑπάρχουν αὐτοκίνητα, δυσκολεύεται κάπως νὰ ἐξηγήσῃ στοὺς ἄλλους τί τοῦ εἶπε ὁ Στάλιν. Ἐξαφνα ὅμως, βλέποντας ἀπὸ τὸ παράθυρο μιὰ κηδεῖα, λέει:

— Βλέπετε αὐτὴν τὴν κηδεῖα; Σήμερα περνᾶει μιὰ κηδεῖα κάθε πέντε μέρες. Μετὰ τὴν ἐφαρμογὴ τοῦ πενταετοῦς σχεδίου θὰ περνᾶνε πέντε κηδεῖες τὴν ἡμέρα. Αὐτὸ εἶνε, σύντροφοι, τὸ πενταετὲς σχέδιο!...

* * *

Διηγοῦνται ὅτι μιὰ μέρα πού ὁ Στάλιν εἶχε πάει νὰ λουστῆ σὲ κάποιο ποτάμι, παρεσύρθη ἀπὸ τὸ ρεῦμα καὶ ἄρχισε νὰ πνίγεται. Ένας μουζίκος βλέποντάς τον τότε, ρίχθηκε στὸ νερὸ καὶ τὸν τράβηξε ἔξω χωρὶς νὰ τὸν ἀναγνωρίσῃ.

Ὅταν ὁ Στάλιν συνῆλθε, τοῦ εἶπε:

— Εὐχαριστῶ, σύντροφε... Ζήτησέ μου ὅ,τι θέλεις, θὰ τὸ ἔχῃς... Εἶμαι ὁ Στάλιν.

Ὁ μουζίκος τρομαγμένος ἔπεσε γονατιστὸς κι' ἄρχισε νὰ τὸν ἱκετεύει:

— Μὴ λὲς τίποτε σὲ κανένα, σύντροφε! Δὲν ἔχω ἄλλη ἐπιθυμία ἀπὸ τὸ νὰ μὴ μάθῃ κανεὶς ὅτι σ' ἔσωσα, γιατί θὰ μὲ σκοτώσουν!

* * *

Ένας Ρώσος πηγαίνει σ' ἕνα φωτογραφεῖο καὶ ρωτᾶει:

— Ἐχεις τίς εἰκόνες τῶν ἀρχηγῶν μας;

— Νὰ ὁ Λένιν, νὰ ὁ Στάλιν, ὁ Καλίνιν, ὁ Μολότωφ... τοῦ ἀπσπντᾶει ὁ φωτογράφος.

— Αὐτοὺς μόνο;

— Τοὺς ἔχουμε ὅλους καὶ σὲ γκρούπ...

— Κι' ἐκτὸς ἀπ' αὐτοὺς;

— Νὰ, ἔχουμε ἐδῶ τὸν Λένιν στὸν τάφο του...

Κι' ὁ πελάτης ρωτᾶει:

— Δὲν τοὺς ἔχετε ὅλους μαζὺ στὸν... τάφο τους;

* * *

Νὰ κι' ἕνα ἄλλο παρόμοιο: Μετὰ τὸν θάνατο τοῦ Λένιν, ρωτᾶνε κά-

Ὁ Στάλιν

(Σκίτσο τοῦ «Καντίντ»)

ποιο μπολσεβίκο.

— Ποιὸν ἀπ' τοὺς ἀρχηγούς σας θὰ θέλατε νὰ βλέπατε στὴ θέσι τοῦ Λένιν;

— ...Ὅλους!

* * *

Κάθε φορὰ πού πέθαινε ἕνας ἐπίσημος μπολσεβίκος, κυκλοφοροῦν στὴ Ρωσία ἕνα σωρὸ ἀνέκδοτα εἰς θάρος του. Κάποτε ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν, πέθαινε κάθε χρόνο κι' ἀπὸ ἕνα ἐπίσημος μπολσεβίκος. Τελευταῖος δὲ στὴ σειρὰ πέθανε ὁ Ντερτζίνσκι.

Τὴν ἡμέρα τοῦ θανάτου του, ἕνας Ρώσος κλαίει στὸ δρόμο. Ένας διαβάτης τὸν πλησιάζει καὶ τὸν ρωτᾶει:

— Γιατί κλαῖς;

— Ὁ Ντερτζίνσκι πέθανε...

— Καὶ γι' αὐτὸ κλαῖς...

— Ἀλλοίμονο! Κλαίω γιατί ἂν πεθαίνουν ἕνας κάθε χρόνο θὰ χρειασθοῦμε πολλὰ χρόνια νὰ τοὺς ξεφορτωθοῦμε ὅλους!...

* * *

Κάποιος Ρώσος λέει:

— Χάρης στὸν μπολσεβίκισμό, ἡ δουλειές μου σήμερα ἔχουν ἐκατονταπλασιασθῆ...

— Καὶ τί ἐπάγγελμα κάνετε;

— Ἐργολάβος κηδειῶν.